

NYHETER

BARNEN PÅ MALMÖ C

”Jag tänkte, ska jag hålla fast honom eller vad ska jag göra? Men jag får inte det, polisen får, men inte vi. Jag försökte övertala honom att stanna men det hjälpte inte.”

☉Fortsättning
gjorde väldigt ont. Vid en tidpunkt uttalar han en shahada, en vers från Koranen, och då trodde han verkligen, säger han, att han skulle dö.

Den svenska polisen frågar om Sami gjorde något mot vakterna.

– Han svarar att han ville komma bort från vakterna, men att de bara höll honom ännu hårdare och att han då slår i ryggen i bänken. Och att han då försökte sparka vakten och komma loss.

Sa han något om att han bet vakten?

– Nej, det sa han inget om. Han sa att han försökte slå honom och att han försökte spotta på honom när polisen kom.

På filmen ser det ut som om han försöker skalla vakten och enligt SVT ska bitskadan vara dokumenterad?

– Det beviset skulle jag gärna vilja se. Jag menar att det inte finns någon anledning att tro att han ljuger, han berättar ju allt annat som han gjorde. Att han spottar och sparkar på vakten. Så om han hade bitit honom, eller försökt skalla honom, hade han sagt det. Det är bara ett barn, med rätt frågor berättar han allt.

Javid Alam är själv förvånad över hur mycket Sami kommer ihåg från vaktingripandet fem veckor tidigare.

– Han berättade väldigt precist i förhållanden till det händelseförlopp övervakningsfilmerna visar. Polisen frågade om han hade sett videon. Då sa han ”nej, för där jag bor finns inte internet”, vilket är sant. Självklart fanns det också detaljer som inte stämde. Han sa något om hur de låst hans ben vilket tydligen inte stämmer. Han berättar heller ingenting om de två andra vakterna. Han verkar ha varit fullt koncentrerad på att han inte kunde andas och att det gjorde väldigt ont.

Sami säger också att poliserna som leder honom ut från Centralen inte är intresserade av att höra vad han hade att säga. Och trots att han just varit föremål för ett våldsamt ingripande, blir han inte undersökt av någon läkare, vilket åklagaren Ulf Hansson senare bekräftar.

– När han kom tillbaka till Danmark var hans vänstra hand svullen efter att vakten tagit ett grepp på honom. Han hade ett jack vid höger ögonbryn. Och han säger själv att han hade mycket ont i huvudet fem sex

dagar efteråt, berättar Javid Alam.

Javid Alam förklarar senare att han lagt extra mycket tid och fokus på Sami, på grund av hans unga ålder, men också på grund av det som hände i Malmö. Under de tio veckor han varit deras juridiska ombud har han träffat Sami sex gånger. Första gången var alla bröderna samlade.

– Man såg att de brydde sig om varandra. Det var fint.

För Javid Alam har pojkarna berättat om sin pakt, att de lovat varandra att aldrig skiljas åt. Att de ska hålla ihop fram till slutmålet. Det är därför ingen myndighet har lyckats omhändertaga dem, eller få dem på andra tankar. Socialarbetare och boendepersonal i både Sverige och Danmark, och förmodligen även i Tyskland, har utgått från att de vilsna pojkarnas högsta dröm är att få stanna i just deras land. De kunde inte ha mer fel.

Pojkarna har istället uppfattat dessa utsträckta händer som illvilliga försök att skilja dem åt, för att sedan kunna skicka hem dem till Marocko. Och där vill ingen av dem sätta sin fot igen. Kanske på grund av de missförhållanden som människorättsorganisationen Human Rights Watch flera gånger uppmärksammat – att unga migranter som skickas tillbaka misshandlas svårt av marockansk polis.

Samtidigt som det är dömt att misslyckas att försöka separera bröderna finns det goda argument för att åtminstone försöka, menar Javid Alam. För myndigheterna kan ju inte bara stå och se på när de ser tolvåringar ta ett så stort ansvar för så små barn.

– Många gånger är det skrivbordsbeslut, men man har inte tänkt igenom det här. För man kan ju inte skilja på en familj på det sättet.

Samtidigt, fortsätter han:

– Malik har ju fått ta ett stort ansvar för Sami, och han är ju för liten för det.

När Sami omhändertogs efter vistelsen i Sverige, placerades han på en institution för utsatta barn. Sami har haft blandade känslor för boendet, enligt Javid Alam.

– Jag tror att han funnit en trygghet som han inte haft på lång tid, vilket gör att han trivts. Men samtidigt har han saknat sina bröder.

För många migranter är det drömmen om Sverige som fått dem att hela tiden röra sig framåt, hur svåra problem de än ställts inför. För Sami och

”När han kom tillbaka till Danmark var hans vänstra hand svullen efter att vakten tagit ett grepp på honom. Han hade ett jack vid höger ögonbryn. Och han säger själv att han hade mycket ont i huvudet fem, sex dagar efteråt.”

Javid Alam.

■ Nästa avsnitt:
Pojkarna befinner sig i centrala Stockholms drogmiljöer. De grips tre gånger på en vecka. Sydsvenskan följer deras spår.

hans bröder, och många andra unga nordafrikaner, är det drömmen om Kanada.

– Det är det enda de har i huvudet, säger Javid Alam.

Varför just Kanada? Det vet inte Javid Alam. Men förmodligen är det, säger han, för att bröderna vet att de inte har en chans att få asyl i Europa och samtidigt vet att landet i väst har rykte om sig att vara generöst med uppehållstillstånd. I många nordafrikaners ögon är Kanada möjlighetsnas land.

Det är långt mellan Malmö och Kanada, och flyg är av naturliga skäl uteslutet för unga pojkar utan vare sig pengar eller pass. Men bröderna har en plan. De har hört att det går att åka båt från Norge.

Någon regelbunden färjetrafik finns inte mellan Skandinavien och Kanada. Däremot trafikeras norra Atlanten av lastfartyg och enstaka kryssningsfartyg. En Hake, det finns flera, är att pojkarna i så fall måste smyga sig ombord genom att klänga sig fast under lastbilar och därefter gömma sig. Resan måste också göras i etapper. En variant är att åka båt från antingen Sortland i Nordnorge, Rotterdam i Nederländerna eller Immingham i Storbritannien, till Reykjavik på Island och sedan vidare till de kanadensiska hamnarna i Argentia eller Halifax. En annan teoretisk möjlighet är att smyga sig ombord på kryssningsfartyg och via Island och sedan Grönland ta sig in i Kanada.

– Sami är en liten pojke med en stor dröm. Men jag tror att det är de äldre som styr. Sami bryr sig nog inte så mycket om vart de åker. Han vill bara vara med sina bröder, säger Javid Alam.

Medan förhöret med Sami pågår sitter vi i en bil utanför det danska socialkontoret. Det dröjer en och en halv timme innan personal från Samis boende kommer ut tillsammans med Javid Alam. De ställer sig vid husknuten femton meter från bilen och pratar.

Om en stund kommer Javid Alam att berätta att Sami bad om att få gå ut och ta en nypa frisk luft. På vägen ut säger han att han vill till sin bror. Javid Alam svarar att det inte går idag, men att han kan ordna så att hans bror får komma och hälsa på honom senare. Men Sami har bestämt sig.

– Nej, jag vill till min bror.

Från bilen ser vi att personalen som stått och pratat nu plötsligt vinkar, som om de tar farväl av någon som rör sig bort från oss. Andra bilar skymmer sikten.

Fem minuter senare sitter vi i socialkontorets väntrum. Om bara några minuter ska vi få träffa Sami och för första gången höra hans version av ingripandet och vad som ledde honom dit.

Då hörs steg i en trappa och röster som kommer närmare. De pratar svenska.

Någon i sällskapet konstaterar lakoniskt att det är fredagen den trettonde. En man stannar upp i foajén som för att vänta in de andra. Det är den svenske åklagaren Ulf Hansson.

– Ja, de får tydligen inte fysiskt stoppa honom. Han har kanske åkt tillbaka till Malmö igen.

Utan biljett då, skojar en av kvinnorna i sällskapet.

– Ja, ja, det blev inte så sent i alla fall. Ska bli skönt att komma hem lite tidigare, säger en annan kvinna.

Det dröjer ytterligare några minuter innan Javid Alam har sagt farväl till svenskarna och slår sig ner hos oss.

– Det verkar inte vara er dag idag säger han och slår ut med armarna.

Sedan förklarar han vad som hände. Sami har stuckit. Igen.

– Jag tänkte, ska jag hålla fast honom eller vad ska jag göra? Men jag får inte det, polisen får, men inte vi. Jag försökte övertala honom att stanna men det hjälpte inte.

– Den här killen är inte dum. Under förhöret berättade han att han sa till vakterna: ”Jag är ett litet barn och du är vuxen, du får inte ta tag i mig på det här sättet.” Han är skarp.

Och vad sa han när han stack?

– Han sa bara: ”Auf wiedersehen!”

TEXT: JENS MIKKELSEN
jens.mikkelsen@sydsvenskan.se

TEXT: FEDERICO MORENO
malmo@sydsvenskan.se

FOTO: HUSSEIN EL-ALAWI
hussein-el-alawi@sydsvenskan.se

■ Pojkarnas namn är fingerade.